

❧ CAPITOLUL 8 ❧

— ACU-I ACU', ZISE ALICE ACOPERIND RAZA LANTERNEI CU palma. Ești sigur că putem dormi aici?

Deși erau aproape de autostradă, crengile care se le-
gănau deasupra capetelor lor și mirosul frunzelor des-
compuse care se ridica din solul pădurii îl făceau pe
Zach să se simtă ca și cum ar fi fost la un milion de ki-
lometri depărtare de lumea pe care o știa. Ca și cum pă-
trunseseră pe un tărâm fantastic, unde dragonii zboară
pe cer și magia este posibilă.

Poppy se așeză pe o buturugă.

— Of, e rece și umed. Ne-ar prinde bine un hamac
sau ceva de genul.

Zach îngenunche. Pământul era umed — o ume-
zeală care ți se îmbibă în haine și te udă până la piele.
Se sprijini de un copac, cuprins de deznădejde. Îl în-
cânta ideea de a trăi o aventură — dar știa el cu adevărat

ce înseamnă o aventură? Nu era obișnuit cu greutățile. Nu era obișnuit cu gângăniile și cu noroiul și toate celelalte probleme cu care se confruntau soldații și pirații. Singura lui experiență în aer liber fusese atunci când instalase vechiul cort al bunicului în curtea din spatele casei. Și cum cortul se dovedise un veritabil cuib de păianjeni, sfârșise prin a rupe pânza ca să fugă de ei.

Plecă de lângă copac, desfăcu fermoarul rucsacului și scoase din el sacul de dormit. Era impermeabil pe una dintre fețe, așa că, dacă-l despătorea complet și-l întindea pe jos ca pe o pătură de picnic, aveau loc toți trei pe el. *Probabil* fără să se ude.

— Bună idee să-l iei cu tine, zise Alice, în timp ce-l ajuta să-l întindă. Eu n-am la mine decât un schimb de haine, pastă de dinți și niște fursecuri pe care le-am luat de la Poppy de-acasă.

— N-aveai cum să te strecuri la tine în casă, îi aminti Poppy, așezându-se pe sacul de dormit.

Trânti rucsacul lângă ea și se apucă să scormonească în el.

— Te-am luat pe nepusă masă.

Din gura lui Poppy, cuvintele acelea erau totuna cu o scuză.

O scoase pe Regină din rucsac. Ochii păpușii erau deschiși, dar, după ce Poppy o legăna de pe-o parte pe

alta, se închiseră. Zach se bucură să vadă că Poppy pusese la loc capul Reginei, deși era ușor strâmb, ca și cum Poppy o făcuse în grabă și nu îl fixase perfect. Din cauza capului strâmb și a ochilor închiși, Regina părea la fel de obosită ca ei, ceea ce era ciudat de reconfortant. Poppy puse păpușa jos, îi netezi rochia, apoi se întoarse spre rucsac. Scoase o păturică subțire, câteva ace de siguranță și plasturi, un baton de ciocolată puțin cam turtit, o pungă de morcovi pitici, un măr stâlcit, un pulover, o pereche de șosete, un caiet și una dintre păpușile ei sirenă.

— Asta-i tot ce am, zise. Luați ce vreți, sunt pentru toată lumea.

— Ar fi bine să facem de pază pe rând, zise Zach, așa cum am procedat în autobuz.

Scoase borcanul cu unt de arahide, pachetul de biscuiți, portocalele și sucul de portocale și le puse pe toate, mai puțin cutia de suc, alături de celelalte provizii. Însetat, trase de inel și desfăcu doza, din care ieși o spumă acidulată. Îndreptă repede cutia spre o moviliță acoperită de iarbă, în așa fel încât spuma să se verse pe pământ, după care sorbi cu poftă.

Bulele îi gâdilară plăcut gâtulejul.

Își aminti cum le cunoscuse pe cele două fete când erau mici. Poppy se învățea cu bicicleta prin cartier

când îl văzuse pe Zach așezat pe treptele din fața casei lui, citind un exemplar jerpelit din *James și piersica uriașă*. Se oprise să-i spună că citise și ea cartea și îi plăcuse, deși nu era la fel de bună ca *Vrăjitoarele*, și să-l întrebe dacă citise *Familia Twit*. Tot ea fusese cea care se împrietenise cu Alice, la un bălci, ele fiind singurele fete cu fețele vopsite ca Batgirl, în loc de zâne, pisici sau clovni. Prima oară când se întâlniseră toți trei, stătuseră agățați cu capul în jos de bara de cățarat până când le venise sângele în cap, sperând că astfel își vor stimula creierul și vor reuși să mute obiecte din loc cu puterea combinată a minților lor.

Parcă trecuse o veșnicie de atunci.

— De pază? De ce? întrebă Alice, întinzând mâna spre cutia de suc. Nu e ca și când or să ne-atace orci, urși, lupi sau vreun nebun care circulă cu autobuzul. Suntem într-un parc micuț.

— Dormim mai liniștiți dacă stă cineva de pază, zise Zach, aruncând o privire spre fața înfricoșătoare și aproape adormită a păpușii.

Voia să fie sigur că Regina nu se trezește și umblă de colo-colo cât timp ei dorm.

— Nu știi ce faceți voi, dar eu stau de pază.

— Fac eu prima, zise Poppy. Îl trezesc pe unul dintre voi peste o oră. E bine așa?

— Nu pe mine, te rog, spuse Alice, căscând.

— Stau eu de pază al doilea, zise Zach. Dă-mi un ghiont dacă simți că te-apucă somnul mai devreme.

Poppy încuviință din cap. Zach termină cutia de suc din două înghițituri. Alice își dăduse jos uriașul palton roșu și se încotoșmăna cu hainele de schimb — blugi, un hanorac cu glugă cu urechi de pisică — peste rochia gri. Apoi, se ghemui ca un gândăcel sub paltonul ei, închise ochii și adormi imediat.

Poppy se învelise în păturica subțire și stătea sprijinită de trunchiul copacului, cu privirea îndreptată spre rău. Ochii lui Zach se obișnuiseră îndeajuns cu întunericul, cât să-i distingă maxilarul încleștat.

Regina era în poala ei, cu ochii deschiși, ca și cum ar fi stat de pază împreună cu Poppy, privind în neant. Porțelanul alb al feței păpușii părea să strălucească în razele lunii. Mâna lui Poppy se odihnea pe pieptul ei, vrând parcă să o țină nemișcată. În timp ce se uita la Poppy, în mintea lui Zach răsări o imagine înspăimântătoare: Regina care venea spre el, clătinându-se pe picioare și încercând să-l prindă cu brațele ei dolofane. Se întrebă dacă ar putea s-o convingă pe Poppy s-o vâre pe Regină înapoi în rucsac.

Poppy înclină capul și întoarse ochii spre el.

— Ce e? șopti ea.

Zach arată cu degetul spre păpușă, realizând că ră-măsese cu privirea blocată.

— Toată povestea asta. E un joc? Spune-mi adevărul, murmură el.

Poppy făcu ochii mici.

— E cât se poate de real, Zach.

— Mda, răspunse el, prea obosit ca să se certe cu ea, și se întinse pe sacul de dormit, cu o mână sub cap pe post de pernă. Trezește-mă când îmi vine rândul să fac de pază.

Poppy încuviință cu un mormăit. Băiatul închise ochii.

Visă o clădire mare, pe malul unui râu, din hornurile căreia se înălțau spirale de fum. Imaginea se schimbă brusc și văzu o fată cu părul bălai privindu-și tatăl cum modelează obiecte frumoase din porțelan. Ceainice atât de fine și de albe, încât păreau să strălucească din interior, pictate cu trandafiri chinezești, crini și frunze delicate. Vaze atât de fine, încât îți era frică să respiri lângă ele ca să nu le spargi, vopsite cu stropi din aur adevărat.

Eleanor.

Când se gândi la numele ei, fata păru să se întoarcă spre el, privindu-l șocată cu ochii ei mari și negri, ca și cum ea era cea care vede o fantomă.

Imaginea se încețoșă și se trezi în fața unei case mari și reci, ieșind în întâmpinarea unei femei uscățive, cu nasul ascuțit. Realiză instinctiv că se află în fața mătușii lui Eleanor, care venise să aibă grijă de fată după ce mama ei murise, în urmă cu șase luni, iar tatăl ei nu dădea semne că ar avea de gând să se recăsătorească.

Copiii sunt ființe murdare, zicea mătușa ei, interzicându-i să mai iasă afară la joacă. În schimb, o puse la treabă prin casă — să spele ferestrele, să măture și să aranjeze mobila.

Copiii sunt stricători, zicea mătușa; îi luase păpușile pe care tatăl ei le făcuse din resturi de porțelan, spunându-i că valorau prea mult ca să ajungă pe mâna ei.

Mătușa le expuse în diferite locuri, laolaltă cu celelalte porțelanuri mai puțin reușite pe care tatăl lui Eleanor le aducea de la fabrică. De pildă, ibricul de cafea pictat de jur împrejur cu o viță-de-vie necorespunzător arcuită, care stătea pe bufetul din sufragerie. Mai erau seturi de cești prea mici și un castron cu picioare de aligator, care nu plăcea nimănui din cauză că era înfricoșător. Erau nenumărate vase stricate din greșeală, ușor strâmbe sau pătate cu vopsea aurie, ori care făcuseră bășicuțe înainte de a fi băgate în cup-tor sau ale căror flori tridimensionale se crăpaseră la

scoaterea din cuptor. În scurt timp, multe astfel de obiecte defecte împânziseră toate mesele și măsuțele, obligând-o pe Eleanor să umble tiptil prin salon, de teamă să nu spargă vreunul.

Zach o privi pe Eleanor cum mătură podelele, lustruiește argintăria și ascunde lucruri sub pat. Cârliche de rufe pe care le picta cu cerneală ca să dea impresia că au ochi. O față de pernă legată cu ață în așa fel încât părea să aibă gât și cap. Noaptea, în întunericul din camera ei, după ce tatăl și mătușa mergeau la culcare, le scotea și se juca cu ele, în șoptă, folosind aceleași nume cu care își botezase păpușile.

Zach se trezi, clipind către cerul albastru, pictat cu nori pufoși, de deasupra capului.

Razele soarelui treceau prin bolta de frunze verzi și cafenii, acoperind pământul cu pete luminoase și umbre. Auzi un sunet care îi amintea de ocean. Mersese la bunicii săi într-o vară, după ce tatăl lui îi părăsise, și locuiseră într-o casă pe plajă. În fiecare dimineață se trezea în vuietul valurilor.

De data asta știa că nu poate fi oceanul, iar o clipă mai târziu realizează că nu e nici râul Ohio. Era zgomotul autostrăzii, al mașinilor și al camioanelor care treceau în viteză pe lângă pădure și care semăna cu vuietul valurilor.

Zach se ridică în capul oaselor și își întinse picioarele amortite în timp ce aruncă o privire în jur. Alice dormea pe sacul de dormit, înfodolită în palton, cu codițele împletite căzute pe față și câțiva pufi sau fulgi care îi mângâiau pielea. Dormea și Poppy, cu capul sprijinit de copac. Zach își dădu seama că ațipise în timp ce stătea de pază.

Se întoarse și o zări pe Regină întinsă pe jos, *în apropierea capului său*, departe de locul în care o văzuse noaptea trecută. Ochii ei negri erau larg deschiși și îl priveau dușmănos. La lumina zilei, observă că ochii de sticlă erau puțin mai mici decât orbitele, lăsând spații goale în colțuri. O furnică ieși dintr-un astfel de spațiu, traversă ochiul, urcă pe frunte și dispăru în părul ei des. Zach se ridică și fugi îngrozit de lângă ea.

Pufii albi se așterneau peste iarbă. Semănau cu fulgii de zăpadă, dar mai apoi își dădu seama ce sunt. Era vatelina din interiorul sacului de dormit. Ceva îl sfâșiasse, tăiasse pânza și scosese căptușeala. Apoi, o împrăștiase pe jos, laolaltă cu mâncarea lor.

Morcovii zăceau aruncați în noroi. Untul de arahide era întins pe scoarța unui copac din apropiere, iar borcanul se oprise într-un bolovan, ca și cum se rostogolise până acolo. Biscuiții erau fărâmițați pe jos, batonul de ciocolată, rupt în două, iar bucățele de folie aurie

erau împrăștiate peste tot, ca niște confetti. Se întrebă cine făcuse asemenea prăpăd, apoi se uită spre ochii goi ai păpușii și la furnica de pe obrazul alb de porțelan.

În timp ce o privea, o veveriță alergă spre borcanul desfăcut și intră în el cu tot corpul ei blănos.

Rememorând noaptea trecută — Poppy și Alice, care îl treziseră în miez de noapte, povestea Reginei, drumul până la stația de autobuz și tabăra încropită în beznă — toate acestea păreau aproape ireale, ca și cum i se întâmplaseră unui personaj dintr-o carte. Nu îi venea să creadă că petrecuseră o noapte într-o pădu-rică dintr-un oraș necunoscut.

Întoarse capul spre locul în care se afla păpușa, departe de brațele lui Poppy, și se gândi la alte lucruri incredibile. Chiar să le fi devastat tabăra o fantomă? Îl urmărea Eleanor prin ochii de sticlă ai Reginei? Simți un fior pe șira spinării.

Erau într-un loc necunoscut, cu o fantomă furioasă pe urmele lor și nu aveau nici cea mai vagă idee cum să ajungă la mormântul ei.

Da, intraseră într-o încurcătură cât ei de mare.

❧ CAPITOLUL 9 ❧

ZACH ÎNCERCĂ SĂ O TREZEASCĂ PE ALICE, ZGÂLTĂIND-O DE umăr, până când fata scoase un mormăit și se răsuci pe partea cealaltă. Șuvițele i se împrăștiară pe sacul de dormit sfâșiat și părul i se umplu cu și mai mulți pufi.

— Încă cinci minute, bolborosi ea.

— Alice, zise el încet, înghiontind-o în braț. S-a întâmplat ceva. Trezește-te. Trebuie să vezi asta.

Fata deschise ochii și păru surprinsă să-l vadă.

— Unde?...

— Pe undeva, prin East Rochester, Pennsylvania, zise Zach ridicând din umeri, în speranța că gestul lui îi va da de înțeles că e la fel de dezorientat ca ea.

După ce evaluează starea în care se găsea tabăra, Alice se întoarse spre el cu o figură și mai nedumerită.

— Cine?...

Zach dădu din cap spre Poppy, apoi spre păpușă.

— Crezi în fantome? întrebă el în șoaptă. Eu m-am convins că există. N-am niciun dubiu.

— Poate au fost niște ratoni, zise Alice, tot mai șocată, cu cât privea mai mult în jur. Parcă unul dintre noi trebuia să stea de pază. Nu așa ai zis aseară?

— Ratonii? Pe bune?

Alice dădu ușor din cap, ca și cum nu mai era la fel de sigură.

— Sau poate e mâna lui Poppy. Ea era de pază.

— Doar nu e *nebună*, zise Zach. Trebuie să se fi ținut de tot ca să facă așa ceva. Mă miră că zici asta. Aveam senzația că ai crezut povestea cu fantoma.

— Am crezut-o. O cred. Nu știu ce să spun. Mi s-a părut distractiv să intru în jocul ei.

Alice se ridică în picioare și începu să se învârtă de colo-colo, tremurând.

— Chestia asta depășește orice imaginație. Nu cred *asa ceva*. Poate au fost niște animale care ne-au scormonit prin bagaje. Sau, poate de supărare că vrem să mergem acasă, Poppy a pus asta la cale ca să ne convingă să o urmăm. În orice caz, n-a fost o fantomă.

— A fost o adevărată aventură aseară, nu? zise Zach, dar în secunda următoare își dădu seama că încă trăiește o aventură — poate chiar mai palpitantă decât înainte —, doar că o *altfel* de aventură. Era speriat. I

se ridicaseră firișoare de păr pe brațe și se gândea că și Alice e speriată. Și că, probabil, din cauza asta nu voia să mai creadă în fantome.

Dar Zach își dorea să fie reale, își dorea cu disperare.

Dacă erau reale, însemna că lumea era îndeajuns de mare, cât să existe și un strop de magie în ea. Iar dacă exista magie — chiar și magie rea, și Zach înțelegea că sunt șanse mai mari să fie magie rea decât bună —, atunci poate că nu toată lumea trebuia să aibă o poveste ca a tatălui său, ca aceea pe care o spuneau toți adulții din viața lui, una despre resemnare și deziluzie. Poate că acasă îi era rușine să viseze la magie, dar aici, în pădure, totul era posibil. Aruncă o privire spre ochii cruzi și sticloși ai păpușii. Era atât de aproape de el, încât i-ar fi putut atinge fața.

Totul ar merge mai bine dacă ar exista magie, orice fel de magie.

Se gândi la ce spusese Poppy — la faptul că, dacă nu porneau acum într-o aventură, nu ar mai fi făcut-o niciodată. Dacă ezitau, nu li se mai oferea această șansă vreodată.

Apoi se gândi la visul lui.

— Cred că a fost Eleanor, zise Zach. Poate că spiritul ei e supărat că nu luăm în serios această aventură. Poate că-i supărată că ne-am dat jos din autobuz înainte să

ajungem la destinație. Sau poate-i supărată că vrei să te întorci acasă.

— Mi se pare mai plauzibilă explicația cu ratonii, spuse Alice, luându-și paltonul și punându-l pe umeri.

— Pun pariu că Poppy a luat povestea despre Eleanor și oasele ei din vreo carte de-a ei de la bibliotecă. Nu vreau să fiu rea. Din gura lui Poppy toate par interesante, dar uneori se cam lasă dusă de val.

Medită la cuvintele ei. Dădea vina pe ratoni, dar tot ce spunea era de fapt o acuză la adresa lui Poppy. Poppy, ultima care rămăsese trează și care încerca să-i convingă pe amândoi să continue misiunea. Și căreia i s-ar fi părut amuzant s-o așeze pe Regină aproape de el, știind că Zach ar trage o sperietură soră cu moartea.

— Cum rămâne cu cenușa, atunci? Ai văzut și tu că e adevărată.

Alice clătină din cap, dar nu pentru că îi dădea dreptate.

— Mă tot gândesc la asta. Poate că a luat niște cenușă de pe un grătar și a amestecat-o cu bucăți de oase de pui. Era întuneric atunci când am văzut-o. Oamenii fac tot felul de scamatorii.

Își aminti că și el se gândise la asta noaptea trecută, dacă nu cumva era o păcăleală, dar se lăsase cumva convins și nu voia să renunțe la sentimentul

acela. Voia să-i spună lui Alice despre visul lui și să-i demonstreze că se înșală, dar realizează că nu are nicio dovadă. El doar visase ce le povestise Poppy, ca atunci când, după ce vezi un film, uneori te visezi pe tine însuși în el. N-avea cum să fie sigur dacă există vreun dram de adevăr în acest vis sau dacă nu cumva creierul lui repeta mecanic ceea ce auzise.

Oricum, Alice părea să se fi plictisit de discuție, fiindcă deschisese buzunarul din față al rucsacului lui și scormonea prin el de zor.

— N-a mai rămas nimic? Niciun pic de mâncare?

— Nu, zise el. Nu cred.

Alice scoase mâna din rucsac, ținând între degete un bilețel împăturit. Încercă să-l deschidă.

— Ce-i asta? întrebă ea, entuziasmată de descoperirea făcută. Un bilețel? Ce scrie pe el? Secrete de băieți?

Zach știa exact ce găsise.

— Dă-mi-l! zise Zach, dând să-i ia foaia.

Alice se ridică în picioare în timp ce citea. Zâmbetul îi dispăru de pe față și în locul lui apăru o expresie uluită. Zach își deslușea scrisul pe spatele foii și desenele mâzgălite pe margini.

— Sunt întrebările pe care ți le-a dat Poppy. Ai răspuns la ele. Ai mințit-o că n-ai răspuns.

— Se pare că da. Acum poți să mi-l dai înapoi?

Se ridică și el și se îndreptă spre ea. Se repezi ca să-i ia bilețelul din mână.

Alice evită cu agilitate atacul.

— Dar de ce ai mai răspuns dacă aveai de gând să...

Alice nu apucă să își termine ideea, pentru că în momentul acela Poppy sări din locul unde dormea, țipând. Stătea ghemuită și clipea deranjată de lumina soarelui, cu brațele întinse în față, gata de luptă. Reacția ei îi lăsă cu gura căscată pe cei doi.

— Poppy? întrebă Zach.

Spre ușurarea lui, Alice împături bilețelul în două și îl vârî în buzunarul paltonului, după care se duse spre Poppy. Se așezară toți trei pe jos. Zach observă că Poppy încă gâfâie.

— Am visat că eram Eleanor. Am căzut... zise Poppy, îngropându-și fața în palme.

Preț de câteva minune, Zach nu scoase o vorbă. Se întrebă dacă e un băiat rău pentru că nu le povestește visul lui. Se întrebă dacă Alice ar râde de el dacă le-ar povesti. Se auzi un foșnet dintre frunzele de deasupra lor.

— Uită-te un pic în jur, zise el, într-un final. Era cumva supărată? Pentru că, în mod evident, ceva ne-a răscolit tabăra.

Poppy se ridică în picioare, se scutură de praf, apoi se duse spre Regină și o luă de pe jos. Ochii păpușii se

deschiseră pe jumătate, ca și când i-ar fi urmărit, exact ca pisica lui Zach când se prefăcea că doarme.

— Credeți că o fantomă a făcut asta? zise Poppy după un timp, întorcându-se spre ei.

— Nu, spuse Alice, dar eram sigură că tu o să spui că a fost o fantomă.

— E o chestie tipică pentru un strigoi, nu-i așa? zise Zach.

— Ea nu e un *strigoi*, spuse Poppy revoltată, de parcă Zach ar fi zis că pachetul ei nou-nouț de DVD-uri cu *Doctor Who* e piratat. În plus, de ce ne-ar fi aruncat mâncarea sau ne-ar fi stricat singurul lucru pe care puteam dormi? Vrea s-o ducem la East Liverpool. De ce ne-ar pune piedici?

Zach simți o oarecare șovăială în vocea ei.

— Bine, bine, zise el. Deci și tu crezi că au fost ratoni? Poppy se uită în jur și trase aer în piept.

— Nu știu. Dacă a fost Tinshoe Jones? Dacă ne-a urmărit?

Zach simți cum îl trece un fior rece pe șira spinării și îi zguduie omoplații. Parcă îi și vedea fața zbârcită și rânjetul urmărindu-i din întuneric. Dar Tinshoe nu avea niciun motiv să coboare din autobuz, să-i urmărească, să aștepte ca ei să adoarmă, iar apoi să le împrăștie lucrurile peste tot. N-avea niciun motiv.

N-aveau nimic care să-l ispitească. Bărbatul își imagina probabil că ei fuseseră răpiți de extraterestri, care le furaseră fețele.

Eleanor, pe de altă parte, avea nenumărate motive să fie supărată pe Alice și se simțea probabil frustrată că nu ajunsese încă în mormântul ei.

— Uitați cum stă treaba, și eu vreau să aflu ce s-a întâmplat la fel de mult ca voi, zise Alice, plimbându-și privirea de la unul la celălalt, parcă nehotărâtă de partea cui să fie — poate a niciunuia. Dar, vă rog eu frumos, haideți să plecăm odată de-aici. Pădurea asta îmi dă fiori, fac pe mine și mor de foame.

— Am trecut pe lângă o gogoșarie aseară, zise Zach. Alice dădu aprobator din cap.

— Minunat. Sper doar să aibă toaletă.

Nu prea mai aveau ce să împacheteze. Sacul de dormit era distrus, la fel și restul proviziilor, iar vatelina albă zbura în toate direcțiile la fiecare pală de vânt. Singurul lucru pe care îl puteau face era să adune resturile, să le înfășoare în sacul de dormit și să arunce totul într-un tomberon de pe marginea râului.

Nu era nici țipenie de om în preajmă, dar asta nu însemna că nu trecuse nimeni pe acolo.

Se întoarseră la autostradă și reușiră să găsească un loc de traversare mai puțin periculos decât pe acolo pe

unde trebuiau să sară peste blocurile de beton de pe zona mediană. Mergeau în liniște, înaintând cu capetele aplecate prin vântul rece. Zach simți mirosul de zahăr topit și cocă dospită de la gogoșarie cu câteva străzi înainte să le apară în față. Când ajunseră la ușă, aproape saliva de poftă.

— Câți bani avem în total? întrebă Poppy.

— Eu am cincisprezece dolari și cincizeci de cenți.

Inițial, Zach avusese douăzeci și trei, dar biletul de autobuz îl costase șapte dolari și cincizeci de cenți și tot atât avea să îl coste și la întoarcere. Din cei cincisprezece pe care îi avea, îi rămâneau doar opt dolari de cheltuială.

— Eu am douăzeci, anunță Alice.

— Unsprezece și ceva, spuse Poppy. Ar trebui să păstrăm câțiva bani și pentru mai târziu. Pentru prânz și pentru biletele de întoarcere.

Dar când deschiseră ușa, burta lui Zach chiorăi în asemenea hal, încât acestuia numai de economii nu-i mai ardea. Pe peretele din spate erau înșirate o mulțime de coșulețe pline cu gogoși de toate felurile, a căror glazură strălucea în lumina becurilor. Erau gogoși cu cidru și scorțișoară, cu cremă și jeleu, cu fulgi de ciocolată, cu glazură de bombonele multicolore, cu sirop de arțar, cu frișcă, clasice, cu coacăze, cu nucă de cocos, cu mere

coapte. Iar în vitrină tronau arome speciale — Froot Loops, unt de arahide, ketchup, zeamă de murături, suc de mandarine, fagure de miere, somon afumat și brânză, homar, cheeseburger, pui prăjit, wasabi, făină de ghindă, bubblegum, Pop Rocks și alac.

Bărbatul din spatele tejghelei avea o claie ciufulită de păr negru, care îi stătea zbârlit de parcă se electrocutase; doar perciunii păreau neatinși.

— Ce vă dau, copiii? zise el imediat ce auzi clopoțelul de la ușă. Doar ce-am scos gogoșile cu wasabi. Sunt încă fierbinți.

Aveau o culoare verzuie și un miros picant, ca ardeii iuți.

— Ăă, zise Zach, aruncând o privire pe meniu. Îmi dați, vă rog, o ciocolată caldă? Una mare.

Își luă paharul cald, cu un moț de frișcă în vârf, și se așeză la o măsuță de plastic. Alice se duse la toaleta din spate, iar Poppy comandă încă două ciocolate calde. Stătură cumiți o vreme, încălzindu-și degetele pe paharele fierbinți de carton.

Apoi, fiecare comandă câte o gogoasă. Zach își luă cu Pop Rocks, Poppy, cu sirop de arțar și Alice, cu Froot Loops. Aluatul moale era delicios, iar în interior erau Pop Rocks adevărate, care-l pișcau pe Zach la limbă. Își linse degetele când termină, uitând că nu se mai spălase pe mâini de mult timp.

Paharele de ciocolată caldă costaseră doi dolari și cincizeci de cenți fiecare, iar gogoșile fuseseră un dolar și douăzeci și cinci bucata, ceea ce însemna că fiecare avea de plătit trei dolari și șaptezeci și cinci de cenți. Astfel, Zach mai avea patru dolari și douăzeci și cinci de cenți de cheltuit pe durata călătoriei. Poppy avea și mai puțin. Zach spera să îi fi rămas măcar douăzeci și cinci de cenți, altminteri ea nu avea cu ce să-și plătească biletul de întoarcere.

Poppy o așeză pe Regină pe scaunul de alături. Stătea pleoștită, cu capul căzut într-o parte și părul ciufulit de parcă dormise pe el. Ochii ei pe jumătate deschiși străluceau în lumină.

— Dacă ai muri, zise Poppy, vorbind în șoaptă, crezi că ți-ar plăcea să fii fantomă?

— Dacă aș fi ucis, cu siguranță da, spuse Zach. Ca să pot să-l bântui pe criminal și să mă răzbun.

— Și, mă rog, cum te-ai răzbuna? întrebă Alice râzând. Ai fi un spirit fără trup. Ce-ai putea face? Ai striga „bu-hu-hu” la ei? Ai încerca să-i convingi să meargă într-o excursie stupidă?

— Aș putea să mut lucruri dintr-un loc în altul, îi reaminti Zach.

— Poate, zise Alice. Eu aș face-o dacă aș fi tot eu, dar să pot trece prin orice. Întreaga lume ar fi ca un

televizor uriaș pentru mine. Aș putea să vizitez persoanele pe care le iubesc. Dar nu mi-ar plăcea dacă ar trebui să fac mereu același lucru, de exemplu, să bântui o fâșie de șosea sau să urc și să cobor niște trepte.

— Chiar dacă n-ai putea vorbi cu nimeni? întrebă Zach.

Alice căzu pe gânduri pentru câteva clipe.

— În mod sigur mi-aș dori să avem un club al fantomelor, din care să facă parte toate fantomele cu care mă împrietenesc.

Poppy își dădu părul pe spate.

— Dar, dacă inițial decizi să te întorci din morți, după care te răzgândești și te trezești că ai rămas blocată pe undeva?

— Ca acum, când am rămas blocată în East Rochester? zise Alice și luă o înghițitură zdravănă din ciocolata caldă.

Zach se gândi că discuția o luase într-o direcție periculoasă și era mai bine să o întrerupă.

— Tu ai vrea să fii o fantomă, Poppy?

Fata ridică din umeri.

— Nu știu. Să pierd timpul aiurea, să trec pe lângă oameni care nu mă văd... Mă sperie gândul de a asista complet neputincioasă la tot felul de lucruri. Nu-mi pot scoate din cap visul pe care l-am avut. Era ca și cum chiar eram ea — mă cățăram pe țiglele acoperișului unei case imense, încercând să mă feresc de ferestre, în timp ce-l așteptam pe tata să vină acasă. Aveam ceva foarte important să-i spun. De acolo, de sus, vedeam până departe — vedeam râul și vapoarele și mașina vânzătorului de gheață trasă în fața unei case din capătul străzii —, dar alunecam întruna și mă prindeam de jgheburile de cupru. Și, în spate, auzeam vocea unei femei care-mi spunea în șoaptă să intru în casă, pentru că altfel voi regreta amarnic. Avea o mătură cu coadă, pe care o tot scotea pe fereastră și încerca să mă lovească.